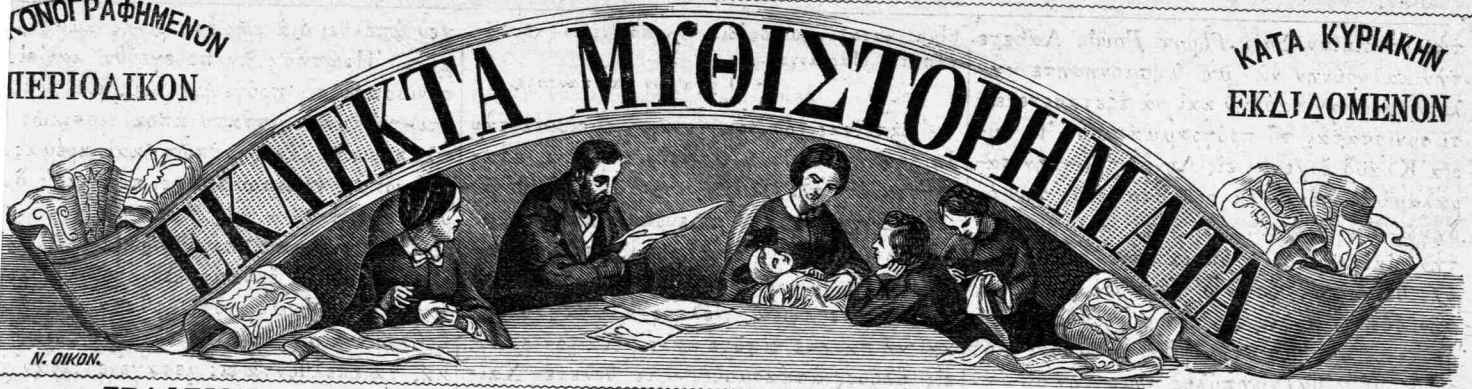

ΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγῆς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐίλλημ Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ.
Ἀννίου. (Συνέχ.). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμαῦ. (Συνέχ.).
— Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ F. Diény.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἑν ταῖς ἑπαρχίαις 6.
Ἐν τῇ ἑξαετηρίῳ φρ. χρυσῶ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.

Ὁ σὶρ Πέροισιζλ ἔτρωγε τὸ ἡμίση καὶ ἔπινε τὸ διπλάσιον τοῦ συνήθους. (Σελ. 106).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίου

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ἡτένια πρὸς στιγμήν αὐτόν, τεθαμνωμένοι ἐκ τῆς ἐκπληκτικῆς διαβεβαιώσεώς του καὶ ἀορίστως πῶς σκεπτόμενος νὰ καλέσω τὸν Λουδοβίκον νὰ τὸν ἐκδιώξῃ. Τὸ αἶσθημα τοῦτο καὶ ἡ ἀπόφασίς μου βεβαίως ἐζωγραφίζοντο ἐφ' ὅλων τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου μου. Καὶ ἐν τούτοις, εἶνε ἐντελῶς ἀπίστευτον ὅσον καὶ ἀληθές, ὅτι ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας μου οὐδεμίαν ἐφάνη προξενήσασα αὐ-

τῶ ἐντύπωσιν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἔχει νεῦρα· βεβαίωτατα δὲν ἔχει.

— Διστάζετε, μοι εἶπεν. Ἐννοῶ, κύριε Φαίρλη, τοὺς δισταγμούς σας. Ἡ ἰδέα σας — ἴδετε μέχρι τίνος σημείου ἡ συμπάθειά μου μοι ἐπιτρέπει νὰ ἐτάζω τὰς κινήσεις τῆς καρδίας σας — ἡ ἰδέα σας εἶνε ὅτι ἡ κυρία Κλάυδ δὲν δύναται, ἐν ἡ διατελεῖ καταστάσει ψυχῆς καὶ σώματος, νὰ ἐπιχειρήσῃ μόνη τὸ μακρὸν ταξίδιον ἀπὸ Χαμφίαρ ἐνταῦθα. Ἡ εὐνοουμένη ἀκόλουθός της τῇ ἀφῆρηθῃ, ὡς γνωρίζετε. Οὐδεὶς δ' ἄλλος εὐρίσκεται ἐν Μπλάκ-ού-άτερ δυνάμενος νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ ἄλλο. Ἡ

ιδέα σας πρὸς τούτοις εἶνε ὅτι ἐρχομένη ἐνταῦθα δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σταθμεύσῃ ἐν Λονδίῳ μετὰ τῆς ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, ἧς ἔχει ἀνάγκη, καὶ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε κοινόν τι ξενοδοχεῖον θὰ παρείχεν αὐτῇ. Τὰς δύο ταύτας ἐνστάσεις παραδέχομαι ἀδιστακτικῶς καὶ ἀδιστακτικῶς τὰς ἀποφεύγω. Διὰ τελευταίαν δὲ φοράν, ἂν ἀγαπάτε, εὐδοκήσατε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τοὺς λόγους μου. Ὅταν ἐπανῆλθον εἰς Ἀγγλίαν, μετὰ τοῦ σὶρ Πέροισιζλ, ἐσκόπουν νὰ ἐγκατασταθῶ περίξ τοῦ Λονδίνου. Ὁ συνδυασμὸς οὗτος εὐτυχῶς ἐπραγματοποιήθη. Ἐνοικίασα δι' ἑξῆς μῆνας μικράν τινα οἰκίαν ἐπιπλωμένην εἰς

τὴν συνοικίαν Σαιν-Τζὼρς Γουό. Λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ μὴ λησμονήσητε τὴν λεπτομέρειαν ταύτην καὶ νὰ ἐξετάσετε εἰς τί συνίσταται τὸ πρόγραμμά μου. Ἡ κυρία Κλάυδ ἐρχεται εἰς Λονδίνον—τὴν παραλαμβάνω ἐγὼ ἐκ τοῦ σταθμοῦ, τὴν ὀδηγῶ διὰ ν' ἀναπαυθῆ καὶ κοιμηθῆ εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἡ ὁποία εἶνε καὶ οἰκία τῆς θείας τῆς, ὅταν δ' ἐντελῶς ἀναλάβῃ, τὴν ὀδηγῶ πάλιν εἰς τὸν σιδηρόδρομον, ὁ δεύτερος σταθμὸς τῆν φέρε ἐνταῦθα, ἡ δὲ εὐνοουμένη θαλαμηπόλος τῆς, τὴν ὁποίαν ἔχετε ἐδῶ, τὴν παραλαμβάνει ἐκ τῆς ἀμάξης. Νομίζω ὅτι τοιοῦτοτρόπως θὰ ἔχη τὴν ἀνάπαυσίν τῆς καὶ οὐδὲν θὰ συμβῇ ἀπρεπές· νομίζω ὅτι τὸ καθήκόν σας—καθῆκον φιλοξενίας, συμπαθείας καὶ προστασίας διὰ μίαν κυρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ τρία ταῦτα εἶνε ἀναγκαῖα—ἀπλοποιεῖται τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ ἐκπλήρωσις του καθίσταται εὐχερεστάτη. Σὰς παρακαλῶ, κύριε, νὰ υποβοηθήσητε τὰς προσπάθειάς μου, ἐν τῷ ἱερῷ συμφέροντι τῆς οικογενείας. Σὰς συμβουλεύω σοβαρῶς νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε μίαν ἐπιστολήν, δι' ἧς νὰ προσφέρητε τὴν φιλοξενίαν τῆς οἰκίας καὶ τῆς καρδίας σας εἰς τὴν δυστυχή γυναῖκα, τὴν ὁποίαν τόσον κακομεταχειρίζονται καὶ τὴν ὁποίαν ὑπερασπίζομαι ἐγὼ σήμερον.

Ἐξέτεινε τὸν πόδα του πρὸς ἐμὲ, ἐπληττε τὸ στήθος του, ὁπότεν ὁ πυρετὸς ἠδύνατο ν' ἀναπνῆσθαι, μοὶ ἀπηύθυνε πομπώδεις περιόδους, ὡσεὶ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων. Ἦτο καιρὸς πλέον νὰ τελειώσωμεν δι' ἀπελπιστικῶν τινος κινήματος. Ἦτο καιρὸς ἐπίσης νὰ προσκαλέσω τὸν Λουδοβίκον, διὰ ν' ἀπολυμάνῃ τὴν αἵθουσαν διὰ τοῦ καπνίσματος.

Ἐν τῇ κρίσει ταύτῃ περιστάσει, μοὶ ἐπῆλθεν ἰδέξαι τις ἀναντιρρητος ἡ ὁποία, ἐάν δύναται τις νὰ ἐκφρασθῆ οὕτως, ἐφόνευε μ' ἕνα συμπάρο διὸ τρυγῶν. Ἀπεφάσισα ν' ἀπαλλάχθω καὶ τῆς ἀνιαρῆς ἐγγλωττίας τοῦ κόμητος καὶ τῆς δυσαρέστου στενοχωρίας τῆς κυρίας Κλάυδ, ἐνδίδων εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ ἀπεχθοῦς τούτου ξένου καὶ γράφων ἀμέσως τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἐξελιπάρει. Οὐδεὶς κίνδυνος ὑπῆρχε νὰ γένηται ἡ πρόσκλησις δεκτὴ, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ παραδεχθῆ τις ὅτι ἡ Λαύρα θὰ συγκατένευε ποτὲ νὰ καταλίπῃ τὸ Μπλάκ-ουάτερ-Πάρκ, ἐφόσον ἡ Μαριάννα ἀσθενοῦσα θὰ κατέκειτο ἐν αὐτῷ κλινῆρῳ.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐνοήσω πῶς τὸ ἐμποδισθὲν τοῦτο διέφυγε τὴν νοημοσύνην τοῦ κόμητος· πράγματι ὁμῶς δὲν τὸ ἐσκέφθη. Ὁ φόβος μου μὴ τῷ ἐπέλθῃ ἡ σκέψις αὕτη, ἐάν τῷ ἐδίδον καιρὸν νὰ σκεφθῆ, με διήγειρε τόσον πολὺ, ὥστε ἐκτάκτως κατώρθωσα ν' ἀνακαθίσω. Ἠρπασα—αὕτη εἶνε ἡ κατάλληλος λέξις—τόνκαλαμον καὶ τὸν χάρτην, τὰ ὁποία εἶχον πλησίον μου καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐν ἀκέρει ἐγράφη.

Ἀγαπητὴ Λαύρα,

Ἐυαρεστήθητε νὰ ἔλθῃτε ὅποταν σας καταλάβῃ τὸ μὴ ἀλό. Χωρίσατε τὸ ταξιδίον σας εἰς δύο, ἀταλῶσα ἐν Λονδίῳ παρὰ τῇ θείᾳ σας.

Εἶμαι καταλυπημένος διὰ τὴν ἀσθενείαν τῆς ἀγαπητῆς Μαριάννας.

Ὁ ἀγαπῶν σας πάντοτε.

Ἐπτείνας τὸν βραχίονα, ἐνεχειρίσα τὴν ἐπιστολήν ταύτην εἰς τὸν κόμητα, ἐπαπέπεσα ἐπὶ τῆς ἐξέδρας μου καὶ προσέθεσα:

—Συγχωρησάτέ με, εὐρίσκομαι εἰς κατὰστασιν ἐντελοῦς ἐκλύσεως τῶν δυνάμεών μου· μοὶ εἶνε δὲ ἀδύνατον νὰ κάμω ὅ,τιδήποτε τώρα. Θέλετε ν' ἀναπαυθῆτε καὶ νὰ πάρητε τίποτε κάτω; Χαιρετισμούς εἰς ὅλους, ἀσπασμούς, ὅ,τι θέλετε. Χαίρετε!

Ἐκαμεν ἄλλην μίαν ἀγόρευσιν· ἦτο τῇ ἀληθείᾳ ἄνθρωπος ἀνεξάντλητος. Ἐκλείσα τὸς ὀφθαλμούς καὶ προσεπάθησα νὰ τὸν ἀκούσω ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον. Καὶ πάλιν ὅμως αὐτὸς με ἠνάγκασε ν' ἀκροασθῶ μέγα μέρος τοῦ λόγου του. Ὁ ἀπεραντολόγος σύζυγος τῆς ἀδελφῆς μου με συνέχαιρε διὰ τὴν ἐκδασιν τῆς συνεντεύξεώς μας. Ὄμιλησεν ἐπὶ μακρὸν καὶ πάλιν περὶ τῶν ἰδικῶν του καὶ τῶν ἰδικῶν μου συμπαθειῶν· ἔδειξε πολὺν οἶκτον διὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς υγιείας μου· μοὶ προσέφερον ἔγγραφοι συνταγῆν· ἐπέμεινε λέγων ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ μὴ λησμονήσω ὅ,τι μοὶ εἶπε περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων· ἐδέχθη τὴν φιλόφρονα πρόσκλησίν μου· μοὶ εἶπεν ὅτι μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἔμελλα νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Κλάυδ ἀφικνουμένην· με παρεκάλει νὰ τῷ ἐπιτρέψω νὰ προσδοκᾷ μετ' εὐχαριστήσεως τὴν μέλλουσαν ἡμῶν συνάντησιν ἀντὶ νὰ λυπηθῆ καὶ νὰ λυπηθῆ καὶ ἐμὲ διὰ τῶν συνήθων φράσεων τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ· προσέθηκε πολλὰ ἄλλα, ἄτινα, καὶ τὸ λέγω μετ' εὐχαριστήσεως, ἀπέσχον ν' ἀκροασθῶ καὶ ἄτινα ἐπομένως δὲν ἐνθυμοῦμαι ποσῶς. Ἦκουσα τὴν συμπληθητικὴν φωνὴν του ἐξασθενουμένην βαθμηδῶν, ἐνόσω ἀπεμακρύνετο ἀπ' ἐμοῦ· πλὴν ὅσον βαρὺς καὶ εὐσώμος καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἤκουον καθόλου τὰ βήματά του. Εἶχε τοῦλάχιστον τὸ ἀρνητικὸν χάρισμα τοῦ νὰ μὴ προξενῆ καθόλου κρότον. Δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνω ποῖαν στιγμὴν ἤνοιξα τὴν θύραν οὔτε ποῖαν στιγμὴν τὴν ἐκλείσεν. Μετὰ διάλειμμα τι σιγῆς ἀπετόλμησα ν' ἀνοιξῶ τὰ ὄμματά μου. Εἶχεν ἀναχωρήσει.

Ἐκρουσα τὸν κώδωνα, προσκαλῶν τὸν Λουδοβίκον καὶ ἀπεσῶρην εἰς τὸν λουτρόν μου. Δύο ἦσαν ἀναντιρρητῶς αἱ ἀναπόφευκτοι προφυλάξεις, ἃς ἔπρεπε νὰ λάβω; Ἐν καλὸν λουτρόν χλιαρὸν μετ' ἀρωματικῶν ὄξους καὶ μίαν ἀπολύμανσιν διὰ καύσεως ἀρωμάτων, τὸ πρῶτον δι' ἐμὲ καὶ τὸ δεύτερον διὰ τὸ δωμάτιόν μου. Ἐπομένως κατέφυγον εἰς αὐτὰς καὶ δύναμαι νὰ εἶπω μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι ἀμφοτέραι ἀπέβησαν λυσιτελεῖς. Ἡ συνήθης μου μεσημβρινὴ ἀνάπαυσις δὲν ἐταράχθη καὶ ἀφυπνίσθη με τὸ δέρμα μαλακὸν καὶ ἐντελῶς δροσισμένον.

Ἀμέσως ἠρώτησα περὶ τοῦ κόμητος, καὶ ἔμαθα ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσει. Ἦτο ἀληθὲς πράγματι ὅτι εἶχον ἐπὶ τέλους ἀπαλλαγῆ τῷ χονδρανθρώπῳ ἐκείνου. Καὶ εἶ-

χεν ἀπέλθει διὰ τῆς ἐσπερινῆς ἀμαξοστοιχίας. Ἠρώτησα ἂν πρεγευθῆ καὶ εἰς τί συνίστατο τὸ πρόγευμά του, μοὶ εἶπον δὲ ὅτι τοῦτο συνίστατο ἀποκλειστικῶς ἀπὸ πλακούντια ἐκ καρπῶν καὶ κρέμας. Τὶ ἄνθρωπος, Θεέ μου! οὐκ ἀπεπτικῶς δυνάμεις ἔχει!

Περιμένετε νὰ προσθέσω καὶ ἄλλα εἰς τὴν παρούσαν ἐκθεσιν; Δὲν τὸ εὐρίσκω ἀναγκαῖον. Νομίζω ὅτι ἐφθασα εἰς τὰ ἐπιβεβλημένα μοὶ ὅρια. Τὰ θλιβερὰ περιστατικὰ, τὰ ἐπελθόντα εἰς μεταχρονότατον ἐποχὴν, δὲν περιήλθον εἰς τὴν ἀτομικὴν μὴ γινῶσιν καὶ ταῦτα μὴ μέγιστα μὴ εὐχαρισεῖ.

Παρακαλῶ καὶ ἱκετεύω νὰ μὴ λάβῃ κανεὶς τὴν ἀπανθρωπίαν νὰ ἐπιροίψῃ ἐπ' ἐμοῦ ἔσω καὶ τὴν ἐλάχιστην μομφὴν διὰ τὰ περιστατικὰ ταῦτα, εἰς ἃ ποσῶς δὲν ἀνεμίχθην. Ἐπραξα ὅ,τι ἠδυνήθη καὶ δὲν φέρω καθόλου εὐθύνην διὰ τὴν ἀξιοθρήνητον συμφορὰν, ἣν ἀδύνατον ἦτο νὰ προῖδη τις. Εἶμαι συντετριμμένος. Ὑπέφερα περισσότερον ἀπὸ πάντα ἄλλον. Ὁ Λουδοβίκος ὁ ὑπὸνός μου, ὅστις ἂν καὶ κατὰ τρόπον ἠλίθιον, μοὶ εἶνε ἐν τούτοις ἀφωσιωμένος, θεωρεῖ ὡς βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἐγερθῶ πλέον. Με βλέπει ἀπομάσσοντα τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ ὑπαγορεύω τὰς παρούσας γραμμὰς. Περιορίζομαι λοιπὸν νὰ ὑπομνήσω, ἐπειδὴ θεωρῶ ἀποδοτέαν τὴν δικαιοσύνην ταύτην εἰς τὸν ἐκυτόν μου, ὅτι ἐγὼ δὲν εὐθύνομαι εἰς τίποτε καὶ ὅτι ἐξήντησα πάσας τὰς δυνάμεις καὶ τὸ θάρρος μου. Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω καὶ ἄλλο τι;

Τὴν συνέχισαν τῆς διηγήσεως ἀναλαμβάνει ἡ Ἐλέζα Μέτσελσον, ἐπιστάτρια ἐν Μπλάκ-ουάτερ-Πάρκ.

Α'

Μοὶ εἶπον νὰ ἐλθῶ ἀπλῶς ὅ,τι γινώσκω, ὡς πρὸς τὴν πορείαν τῆς νόσου τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ καὶ τὰς περιστάσεις, ὑφ' ἃς ἡ κυρία Κλάυδ πρό τινος χρόνου ἀπῆλθεν ἐκ Μπλάκ-ουάτερ-Πάρκ, ὅπως μεταβῆ εἰς Λονδίνον.

Ὡς δικαιολογίαν τῆς αἰτιήσεως ταύτης μοὶ προσέβαλον ὅτι ἡ μαρτυρία μου εἶνε ἀπαραίτητος πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀληθείας. Καθὸ χήρα κληρικῶ τῆς ἀγγλικῆς ἐκκλησίας—ἐξαναγκασθεῖσα ὑπὸ τῶν περιστάσεων νὰ δεχθῶ ταπεινὴν ὑπηρεσίαν—ἐσυνεθίκα ἀνέκαθεν νὰ θεωρῶ τὸ συμφέρον τῆς ἀληθείας ἀνώτερον πάσης ἄλλης σκέψεως καὶ ἐκτιμήσεως. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ δεχθῶ τὴν αἴτησιν, εἰς ἣν ἄνευ τοῦ λόγου τούτου—ἐνεκα τῆς ἀποτροφῆς ἣν αἰσθάνομαι ν' ἀναμιγνύομαι εἰς μερικὰς οικογενειακὰς ὑποθέσεις—θὰ ἐδίσταζον νὰ συγκατατεθῶ.

Δὲν διετήρησα σημειώσεις σχετικὰς πρὸς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Κατὰ συνέπειαν δὲν δύναμαι ἀκριβῶς νὰ ὀρίσω τὰς χρονολογίας. Νομίζω ἐν τούτοις ὅτι δὲν πλανῶμαι διαβεβαιούσα ὅτι ἡ σοβαρὰ ἀσθένειά τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ ἤρχισεν κατὰ τὴν δευτέραν δεκαπενθημερίαν ἢ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τελευταίου δεκαήμερου τοῦ μηνὸς Ἰουνίου. Εἰς Μπλάκ-ουά-

τερ-Πάρι προγευματίζον λίαν ἀργά. Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας οὐδείς παρεκλήθητο εἰς τὴν τράπεζαν πρὸ τῆς δεκάτης ὥρας, καὶ οὐδέποτε αὕτη παρεσκευάζετο πρὸ τῆς ἐνάτης καὶ ἡμισίας. Τὴν πρωΐαν, περὶ ἧς ποιούμεν λόγον, ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ — ἥτις συνήθως κατήρχετο πρώτη — δὲν προσῆλθεν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἀφοῦ τὴν περιέμειναν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας καὶ πλέον, ἡ πρώτη θαλαμηπόλος διετάχθη νὰ μεταβῇ καὶ πληροφορηθῇ περὶ αὐτῆς, ἐπέστρεψε δ' ἐκ τοῦ δωματίου τῆς τρέχουσα καὶ κατελημμένη αἴφνης ὑπὸ αἰφνιδίου τρόμου. Τὴν συνήντησα εἰς τὴν κλίμακα καὶ ἔδραμον πάραυτα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, διὰ νὰ ἴδω τί συνέβαινε. Ἡ ἀτυχὴς νεαρὰ κυρία δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ με πληροφορήσῃ αὐτὴ ἢ ἰδία. Περιήρχετο τὸ δωμάτιον κατεχομένη ὑπὸ ἐντελοῦς παραφροσύνης καὶ πυρετοῦ σφοδροτάτου.

Ἡ κυρία Κλαῦδ — ἐπειδὴ δὲν διατελῶ πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σὶρ Πέριβαλ, δύναμαι οὐχὶ ἀνοικεῖως ν' ἀποκαλῶ τὴν πρώην κυρίαν μου μετὰ τὸ ὄνομα τῆς καὶ νὰ μὴ τὴν ἀποκαλῶ *μουλαίδη* — ἔδραμε πρώτη ἐκ τοῦ δωματίου τῆς ἀλλ' ἕνεκα τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀπελπισίας τῆς καμμίαν δὲν ἠδύνατο νὰ παράσῃ συνδρομήν. Ὁ κόμης Φόσκος καὶ ἡ σύζυγός του, οἵτινες ἀνῆλθον ἀμέσως, κατότιν ἐφάνησαν τὰ μέγιστα περιποιητικοὶ καὶ πλήρεις ἐνδιαφέροντος πρὸς τὴν πάσχουσαν. Ἡ κυρία κόμησσα μ' ἐβοήθησε νὰποθέσωμεν εἰς τὴν κλίνην τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ.

Ὁ κύριος κόμης, ἀπορείνας εἰς τὸ δωμάτιον, διέταξε νὰ τῷ φέρωσι τὴν μικρὰν του φαρμακοθήκην καὶ κατεσκευάσε ποτόν τι διὰ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, ὡς καὶ ἐν ἔμπλαστρον ἀντιφλογιστικόν, ὅπως τὸ ἐπιθέσωμεν εἰς τοὺς μὴνιγγας αὐτῆς, καὶ τοῦτο διὰ νὰ προλάβῃ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ ἱατροῦ. Τὸ ἔμπλαστρον ἐπέτεθη, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ πείσωμεν τὴν ἀσθενῆ, ὅπως πῆρ τὸ δι' αὐτὴν παρασκευασθὲν ποτόν. Ὁ σὶρ Πέριβαλ ἀνέλαβε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἱατρόν, καὶ ἀπέστειλεν ἕνα ὑπρέτην ἐριππον νὰ προσκαλέσῃ τὸν πλησιέστερον κατοικοῦντα δόκτορα Δάουσον ἐκ Λόδζ — Ωκ.

Ὁ κύριος Δάουσον ἀφίκετο μετὰ μίαν περίπου ὥραν. Ἦτο ἀνὴρ ὀρίμου ἡλικίας κατὰ πάντα ἀξιοσέβαστος, γνωστότατος εἰς τὸν τόπον, ὅστις μᾶς ἐνέβαλεν εἰς μέγαν φόβον, δηλώσας ὅτι θεωρεῖ τὴν νόσον σοβαρωτάτην.

Ὁ κόμης μετὰ τὴν συνήθη αὐτοῦ προσήγειαν συνῆψε διάλογον μετὰ τοῦ κυρίου Δάουσον καὶ τῷ παρέστησεν ἐλευθέρως πᾶν ὅ,τι ἐσκέπτετο περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενοῦς. Ὁ κύριος Δάουσον, ὅστις δὲν μοι ἐφάνη ἄγαν φιλοφρονητικός, ἐζήτησε νὰ μάθῃ, ἂν ἡ γνώμη, ἣν ἐξέφραζεν ἡ ἐξουχότης του, ὁ κύριος κόμης, ἦτο ἡ γνώμη ἱατροῦ, ἐξασκουόντος καὶ πρακτικῶς τὴν ἐπιστήμην του; ἀκούσας δὲ εἰς ἀπάντησιν, ὅτι ὁ κόμης εἶχεν ἀπλῶς σπουδάσει τὴν ἱατρικὴν, χωρὶς ποτε νὰ ἐξασκήσῃ αὐτὴν, ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν συνεπιβίβει νὰ συ-

ζητῆ καὶ νὰ συνδιασκέπτηται «μετὰ ἐρασιτεχνῶν τῆς ἱατρικῆς». Ὁ κόμης, ἐπιδείξας πραότητα ἀληθῶς χριστιανικὴν, ἠρέκεσθη νὰ μειδιᾷ καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου. Προτοῦ ὅμως νὰ ἐξέλθῃ, μετ' εἰδοποίησεν, ὅτι, ἂν κατὰ τύχην παρίστατο ἀνάγκη, ἠδυνάμεθα νὰ τὸν εὐρωμεν καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν μικρὰν ἀποβάθραν, παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Ἀγνοῶ διατί ἐξέλεξε τὸ μέρος ἐκεῖνο διὰ τὸν περίπατόν του. Ἐν τούτοις ἀπῆλθεν, ἔμεινεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐπανῆλθε μόνον τὴν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας, ὥραν συνήθη τοῦ δείπνου. Ἴσως ἠθέλησε διὰ τοῦ παραδείγματός του νὰ δείξῃ ὅτι ἦτο καλὸν ν' ἀφεθῆ ὁ πύργος ἐν πληρεστάτῃ γαλήνῃ. Ἡ συμπεριφορὰ αὕτη ἦτο συμφωνοτάτη πρὸς τὸν χαρακτήρα του. Οὐδέποτε εἶδον εὐπατρίδην δεικνύοντα τόσην ἀβρότητα συμπεριφορᾶς πρὸς πάντας καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον ἰδιαίτερος.

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ διῆλθε νύκτα χειριστήν, ὁ πυρετός τῆς εἶχεν ἀδικαίπτους ὑψώσεις καὶ ὑφέσεις καὶ ἀντὶ νὰ προκινήθῃ ἐχειροτέρευσε κατὰ τὴν προσέγγισιν τῆς ἡμέρας. Ἐπειδὴ εἰς τὰ περίεξ δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ εὐρωμεν νοσοκόμον ἰκανὴν ν' ἀναδεχθῆ τὴν περιποίησιν τῆς ἀσθενοῦς, ἀπεφασίσαμεν νὰ γρηυπώμεν παρ' αὐτὴν ἐγγαλλᾷ ἡ κυρία κόμησσα καὶ ἐγώ. Ἡ κυρία Κλαῦδ, οὐχὶ λίαν συνετῶς φερόμενη, ἐπέμεινε θέλουσα νὰ συμμερισθῆ καὶ αὐτὴ μετ' ἡμῶν τὴν φροντίδα τῆς νοσηλείας. Ἦτο πολὺ νευρική καὶ πολὺ ἐπισφαλοῦς ὑγείας, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ἀταράχως τὰς ἀνησυχίας, ἃς προὔξενε ἡ κατάστασις τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ.

Ὅθεν ἐζήτηε νὰ ἐπιφέρῃ βλάβην εἰς αὐτὴν δωρεὰν καὶ ἀνευ χρησιμότητος τινος πραγματικῆς εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας. Οὐδέποτε ὑπῆρξε γυνὴ φιλοστοργωτέρα καὶ ἠπιωτέρα αὐτῆς ἀλλ' ἐθρήνει διαρκῶς καὶ ἐτρόμαζε διὰ κάθε τι, αἰ δὲ δύο αὐταὶ ἀδυναμίαι τὴν καθίστων ἤμιστα κατάλληλον, ὅπως διαμείνῃ ἐν τῷ δωματίῳ ἀσθενοῦς.

Ὁ σὶρ Πέριβαλ — ἀχθόμενος τὰ μέγιστα, ὑποθέτω, διὰ τὴν λύπην, εἰς ἣν ἐβλεπε βεβουθισμένην τὴν σύζυγόν του καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν καθ' ἧς ἐπάλαυνεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ — ἐφάνετο λίαν τεταραγμένος καὶ ἀναποφάσιτος. Ὁ κόμης ἀπεναντίας ἐφάνετο κεκτημένος τὴν ἀταραξίαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ἀπερ' ἀπῆλθον αἱ περιστάσεις. Ἐκράτει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ βιβλίον του καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸν ψαθινὸν πῖλόν του, ἐνώπιόν μου δὲ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν σὶρ Πέριβαλ, ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ νέου διὰ νὰ μελετήσῃ παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης.

— Ἄς ἀφήσωμεν, ἔλεγεν, ἃς ἀφήσωμεν τὸν πύργον ἐν ἡσυχίᾳ ἃς μὴ καπνίζωμεν, φίλε μου, διότι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ πάσχει. Πηγαίνετε σεῖς εἰς τὴν δουλειά σας καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἰδικὴν μου. Ὅταν μελετῶ ἐγώ, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ με ἀπασχολῇ κανεὶς. Καλημέρα, κύριε Μίτσελσον!

Ὁ σὶρ Πέριβαλ δὲν ἔσχε τὴν εὐγένειαν — ἴσως μάλιστα ὄφειλον νὰ εἰπῶ κάλλιον τὴν προσοχὴν — νὰ με ἀποχαιρετίσῃ ἐπίσης ἀβροφρόνως. Εἰλικρινῶς λαλοῦσα ὄφειλω νὰ εἰπῶ, ὅτι ὁ μόνος ἐκ τῶν ἐν τῷ πύργῳ, ὅστις ἐφάνετο πρὸς με ὡς πρὸς κυρίαν ἐκπεπτωκυῖαν ἕνεκα τῶν περιστάσεων, ἦτο ὁ κόμης Φόσκος. Συμπεριφερέτο ἀβρῶς ὡς ἀληθῆς εὐπατρίδης. Ἐγένωσκε δὲ νὰ φέρηται πρὸς ἕκαστον ὡς ἐμπρέπει καὶ ἀναλόγως πρὸς τὴν θέσιν του. Καὶ πρὸς αὐτὴν ἀκόμη τὴν θαλαμηπόλον τῆς κυρίας Κλαῦδ, τὴν λεγομένην Φαννὴν, εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μὴ τὴν θεωρῆ ἀναξίαν τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ. Ὅτε ὁ σὶρ Πέριβαλ ἀπέβαλε τὴν ταλαίπωρον παιδικὴν, ὁ κύριος κόμης — ἐνῶ μοι εἰδείκνυε τὰς ἀσκήσεις τῶν πτηνῶν του — ἔσχε τὴν καλοσύνην νὰ δείξῃ ἐνδιαφέρον περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς, ζητῶν νὰ πληροφορηθῆ ποῦ ἔμελλε νὰ διέλθῃ τὴν ἡμέραν μετὰ τὴν ἀποπομπὴν τῆς ἐκ Μπλακ-ούα-τερ-Πάρι, καὶ παντοίας ἄλλας λεπτομερείας. Διὰ τῶν λεπτῶν τούτων καὶ πλήρων ἀβρότητας ἐνδείξεων ἐδήλουται τὸ χάρισμα τῆς ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς. Δὲν θὰ δικαιολογηθῶ διατί παρενέειρα τὰς παρατηρήσεις ταύτας. Θεωρῶ δικαιοτάτον νὰ τὰς κάμω χάριν τοῦ κόμητος, οὐ τὸν χαρακτήρα, ὡς ἔμαθον, κρίνουσί τινες μετ' ὑπεροβικῆς αὐστηρότητος. Ὁ εὐπατρίδης, ὅστις γινώσκει νὰ σέβηται μίαν κυρίαν ἐκπεπτωκυῖαν ἕνεκα τῶν περιστάσεων καὶ νὰ ἐνδιαφέρηται πατρικῶς περὶ τῆς τύχης ταπεινῆς θεραπεινίδος, δεικνύει ἀρχὰς καὶ αἰσθήματα πάρα πολὺ ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ, ὥστε δὲν δύναται νὰ τὰ ἐπικρίνη τις μετὰ πολλὴν ἐλαφρότητα. Αὐτὰ τὰ ὅποια ἐκθέτω δὲν εἶνε ἀπλή γνώμη, ἀλλὰ γεγονότα. Εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τῆς ζωῆς προσπαθῶ νὰ ποφεύγω τὴν ἐπιτῶν ἄλλων κρίσιν διὰ νὰ μὴ κριθῶ καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία. Μία τῶν καλλιτέρων τοῦ συζύγου μου ἀπ' ἀμβωνος ὀμιλιῶν ἐγράφη ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Ἀναγινώσκω αὐτὴν διαρκῶς εἰς τὸ μόνον ἀντίτυπον, ὅπερ κατέχω ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς γενομένης δι' ἰδιωτικῶν ἐράνου κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς χηρείας μου, καὶ εἰς πᾶσαν ἀνάγκωσιν ἀρούμαι ἐξ αὐτοῦ πολὺ ἠθικὸν ὄφελος καὶ πλείστην ἐποικοδόμησιν.

Ἡ κατάστασις τῆς ἀσθενοῦς οὐδὲν ἔβελτιούτο κατὰ τὴν δευτέραν νύκτα μάλιστα ὑπῆρξε χειρῶν ἢ κατὰ τὴν πρώτην. Ὁ δόκτωρ Δάουσον ἐθεράπευεν αὐτὴν μετὰ πολλῆς φροντίδος. Τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς νοσηλείας ἐξεπληροῦμεν ἀπὸ κοινοῦ ἡ κόμησσα καὶ ἐγώ. Ἡ κυρία Κλαῦδ ἐξηκολούθει ἐπιμένουσα νὰ γρηυπῆ μετ' ἡμῶν, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἡμῶν παρακελεύσεις, ὅπως συγκατατεθῆ νὰναπαυθῆ ἐπ' ὀλίγον. Μᾶς ἀπῆλθα ἀμεταβλήτως:

— Ἡ θέσις μου εἶνε παρὰ τὸ πρόσκεφάλιον τῆς Μαρσιάννας· εἶτε ὑγιῆς εἶμαι εἶτε ἀσθενῆς, οὐδέποτε θὰ πεισθῶ νὰ μὴ τὴν ἐπιβλέπω, ἔξω καίμειαν μόνον σιγμῆν. Περὶ τὴν μεσημβρίαν κατήλθον, διὰ νὰ ἐκτελέσω συνήθη τινὰ οἰκιακὰ ἔργα. Μετὰ

μίαν ὄραν, ἀνερχομένη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενούς, εἶδον τὸν κόμητα, ὅστις εἶχεν ἐξέλθει διὰ τρίτην φοράν ἀπὸ πρωίας, εἰσελθόντα εἰς τὸν πρόδομον, εὐθυμον, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν προβάλλων τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς θύρας τῆς βιβλιοθήκης, ἀπετάθη πρὸς τὸν εὐγενῆ του φίλον μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τῆς ἐξῆς ἀκριβῶς φράσεως :

— Μὴ τυχὸν τὴν ἀνεκάλυψες ;

Εἰς τὴν εὐρεῖαν μορφήν τοῦ κυρίου κόμητος ἐσηματίσθησαν πολλοὶ λακίσκοι γελασίνου· ἀλλ' οὔτε λέξιν ἐπρόφερε. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, στρέψας τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπων με προχωροῦσαν πρὸς τὴν κλιμάκκα, μοὶ ἔριψε βλέμμα ἐκφράζον βαναυσότατον ἐρεθισμόν.

— Ἐλα μέτα, καὶ διηγῆσου μου πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα, εἶπε πρὸς τὸν κόμητα. Ὅταν ἔχη κανεὶς γυναίκα εἰς τὸ σπίτι του, ἄς ἦνε βέβαιος, ὅτι θὰ τὰς εὐρίσκη καθε στιγμήν ἢ ἀνεβοκαταβαίνου τὴν σκάλα !

— Φίλτατέ μοι Πέρσιβαλ, παρετήρησε μετ' ἀγαθότητος ὁ κύριος κόμης, ἡ κυρία Μίτσελσον ἐκτελεῖ τὸ καθήκον τῆς. Σὲ παρακαλῶ δὲ νάναγνωρίσης, ὅπως τὸ ἀναγνωρίζω κ' ἐγώ, ὅτι γινώσκει νὰ ἐκτελεῖ ἐξαιρέτως τὸ καθήκον τῆς. Πῶς ἔχει ἡ ἀσθενής, κυρία Μίτσελσον ;

— Λυπούμαι νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω, εὐγενέστατε, ἀλλὰ δὲν ἐκαλλιτέρευσε ὅλως διόλου.

— Εἶνε λυπηρόν, πολὺ λυπηρόν ! παρετήρησε ὁ κόμης. Φαίνεσθε πολὺ κουρασμένη, κυρία Μίτσελσον. Πρέπει νὰ ἔλθῃ καμμία νοσοκόμος νὰ ἀνακουφίσῃ σὰς καὶ τὴν σύζυγόν μου. Δύναμαι, καθὰ τοῦλάχιστον νομίζω, νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος ὡς πρὸς τοῦτο. Ἐνεκὰ τινων παρουσιασθεισῶν περιστάσεων, ἡ κυρία Φόσκου θάναγκασθῇ νάναχωρήσῃ εἰς Λονδίνον αὐριον ἢ μεθαύριον. Ὁ νάναχωρήσῃ τὸ πρῶτ' καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἐσπέραν συνοδευομένη ὑπὸ μιᾶς νοσοκόμου, ἥτις μέλλει νὰ σὰς ἀνακουφίσῃ συστάσεις, καὶ ἥτις πρὸς τὸ παρὸν εὐρίσκειται διαθέσιμος. Ἡ σύζυγός μου τὴν γνωρίζει πολὺ καλὰ καὶ ἐγγυᾶται περὶ αὐτῆς. Οὐχ ἦττον, πρὶν φθάσῃ, σὰς παρακαλῶ, νὰ μὴ τὸ ἀναφέρητε ποσῶς εἰς τὸν ἰατρόν, ὅστις δὲν θὰ ἔβλεπε με εὐχαρίστησιν νοσοκόμον, ἢν ἐγὼ ἤθελον προμηθεύσει. Ὅταν αὐτὴ φανῇ, τὸ ἔργον τῆς θὰ ἔχη ἐξηγήσῃ ἤδη καὶ θὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρουσίαν τῆς, ὃ δὲ δόκτωρ Δάουσον θάναγκασθῇ νάναγνωρίσῃ, ὅτι θὰ εἶνε ἀδικαιολόγητος, ἀρνούμενος τὴν συνδρομὴν τῆς. Καὶ ἡ κυρία Κλάυδ ἐπίσης θάναγκασθῇ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν γνώμην ταύτην. Διαβιάσατε, σὰς παρακαλῶ, εἰς τὴν κυρίαν Κλάυδ τὰ σεβάσματά μου.

Ἐπεθύμουν νὰ ἐκφράσω διὰ καταλλήλων λέξεων τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν ἀγαθότητά του, ἀλλ' ὁ σὶρ Πέρσιβαλ διέκοψε τὴν συνομιλίαν μας, προσκαλῶν τὸν εὐγενῆ του φίλον—μεταχειρισθεὶς μάλιστα, καὶ τὸ λέγω μετὰ λύπης, ἐκφρασιν

πολὺ χυδαίαν—νὰ μεταβῇ νὰ τὸν ἀναμῶσῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην, διότι δὲν ἤδυνάτο νὰ τὸν ἀναμῶσῃ ἐπὶ πλέον.

Ἐξηκολούθησα ἀνερχομένη τὴν κλιμάκκα. Εἴμεθα δυστυχῶς πλάσματα ἀσθενῆ, καὶ ὅσον ἀδιασείστοι καὶ ἂν ἦνε αἱ ἀρχαί, ἐξ ὧν ἐμφορεῖται πᾶσα γυνή, τῇ ἀποβιβάζει ἐνίοτε δύσκολον τὸ νάντισταθῆ κατὰ τῶν πειρασμῶν, οὓς ἐξεγείρει ἡ ματαία περιεργία. Αἰσχύνομαι, ὀφειλουσα νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ματαία περιεργία ἐνίκησε τὴν αὐστηρότητα τῶν ἀρχῶν μου, καὶ με ἠνάγκασεν ἀπρεπῶς νάναζητήσω ὅποια τις ἦτο ἡ ἔννοια τῆς γενομένης παρὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ ἐρωτήσεως πρὸς τὸν εὐγενῆ του φίλον ἐμπροσθεν τῆς θύρας τῆς βιβλιοθήκης. Ποῖον ἦτο λοιπὸν τὸ ἄτομον, ὅπερ ἐμελλε νάνευρῃ κατὰ τοὺς μονήρεις αὐτοῦ περιπάτους, παρὰ τὴν λίμνην τοῦ Μπλάκ-κύατερ ; Ὡς ἐκ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἐξεφράσθη ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, τὸ ἄτομον αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἶνε γυνή. Δὲν ὑπόπτευα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ συζυγικῆς ἀπιστίας. Ὁ ἠθικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ μοι ἦτο λίαν γνωστός. Ὡστε ἄλλο τι δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἢ νὰ ἐπαναλάβω κ' ἐγὼ ἀποροῦσα τὴν ἐρώτησιν : Τὴν ἀνεκάλυψες ;

Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον. Ἡ νύξ παρήλθε, κατὰ τὸ σῆμα, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ βελτίωσις τις εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐφάνη ἔχουσα κάπως καλλίτερον. Τὴν μεθεπομένην ἡ κυρία κόμησσα, χωρὶς νὰ κάμῃ λόγον εἰς κανένα ἐνώπιόν μου περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ταξιδίου τῆς, ἀνεχώρησε εἰς Λονδίνον διὰ τῆς πρωϊνῆς ἀμαξοστοιχίας. Ὁ εὐγενῆς αὐτῆς σύζυγος, πάντοτε ἀβρόφρων, τὴν συνάδευσε μέχρι τοῦ σταθμοῦ.

Ἐμεινα λοιπὸν ἐγὼ μόνη, ὅπως περιποιῶμαι τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ με τὴν πιθανότητα ὅτι—ἀφοῦ ἡ ἀδελφὴ τῆς δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα λόγον νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ—ἐμελλε νὰ περιποιῶμαι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν κυρίαν Κλάυδ.

Ἡ μόνη ἀξιοσημείωτος περίπτωσις, ἡ συμβᾶσα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὑπῆρξε συζήτησις ὅπως οὖν ζωηρὰ μεταξὺ τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ κόμητος.

Ὁ κύριος κόμης, ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ σταθμοῦ, ἐπορεύθη εἰς τὸ παρὰ τὸν κοιτῶνα τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ δωμάτιον διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενούς. Ἐξῆλθον τοῦ κοιτῶνος, ὅπως τὸν πληροφορήσω, ἐνῶ ὁ κύριος Δάουσον καὶ ἡ κυρία Κλάυδ ἔμενον πλησίον τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Ὁ κόμης μοὶ ἀπηύθυνε πολλὰς ἐρωτήσεις περὶ τῶν συμπτωμάτων τῆς νόσου καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς θεραπείας. Τῷ ἀπήντησα, ὅτι ἡ θεραπεία ἦτο ἐκ τῶν λεγομένων κατευναστικῶν καὶ ὅτι τὰ συμπτώματα, κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν ἐξάψεων τοῦ πυρετοῦ, ἐδήλουν ἔκλυσιν καὶ ἀδυναμίαν ἐπὶ μᾶλλον καταφανῆ. Ἐνῶ καιρῶ παρέιχον τὰς πληροφορίας ταύτας, ὁ δόκτωρ Δάουσον ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος.

— Χαίρετε, κύριε ! εἶπεν ὁ κύριος κό-

μης, προχωρῶν εἰς συνάντησίν του, με τρόπον εὐγενέστατον καὶ σταματῶν αὐτὸν μετὰ τῆς ἀκατανόητου ἐκείνης ἐλευθερίας, ἥτις εἶνε ἀποκλειστικὸν πλεονέκτημα τῶν εὐγενῶν καταγωγῆς ἀνθρώπων· πολὺ φοβούμαι, ὅτι τὰ σημερινὰ συμπτώματα δὲν εἶνε σύμφωνα με τὰς εὐχὰς ὄλων ἡμῶν· εἶνε ἀληθές ;

— Ἀπεναντίας ἐγὼ τὰ εὐρίσκω ἐξαίρετα, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δάουσον.

— Ἐπιμένετε λοιπὸν νὰ θεραπεύητε τὸν πυρετὸν διὰ κατευναστικῶν ;

— Ἐπιμένω εἰς τὴν θεραπείαν, ἢν διακαιολογῆ ἡ μακρὰ μου ἰατρικὴ πείρα ἀπήντησεν ὁ ἰατρός.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης, νὰ σὰς ἀποτείνω μικρὰν τινα ἐρώτησιν ἐπὶ τοῦ εὐρέος αὐτοῦ θέματος τῆς ἰατρικῆς πείρας. Δὲν λαμβάνω πλέον τὸ θάρρος νὰ σὰς προσφέρω συμβουλήν· περιορίζομαι μόνον νὰ σὰς ζητήσω μίαν πληροφορίαν. Ζῆτε μακρὰν τῶν μεγάλων κέντρων τῆς ἐπιστημονικῆς κινήσεως, τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων. Ἡκούσατέ ποτε νὰ γίνηται λόγος, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ πυρετοῦ βλάβη δύναται λογικῶς νάναπληρωθῇ, ἐνδυναμουμένου τοῦ πάσχοντος, οὕτινος ἡλαττώθησαν αἱ δυνάμεις δι' οἰνοπνεύματος, οἴνου γενναίου, ἀμμωνιακῆς καὶ κινίνης ; Ἡ νέα αὕτη αἵρεσις, ἥτις ἔσχε τὴν ἔγκρισιν ἀρκετῶν ἐπισήμων καὶ διακεκριμένων ἰατρῶν, ἔφθασέ ποτε εἰς τὰς ἀκοὰς σὰς ;

— Ἐὰν μοὶ προβάλῃ τὴν ἐρώτησιν ταύτην εἰς τῶν ὁμοτέχνων μου, θὰ τῷ ἀπαντήσω λίαν εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἐνῶ ἤνοιγε τὴν θύραν νὰ ἐξέλθῃ. Σεῖς δὲν εἶσθε ὁμότεχνός μου καὶ ἐπομένως ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴ σὰς ἀπαντήσω...

Ῥαπισθεῖς, οὕτως εἶπεῖν, εἰς τὴν μίαν παρεῖαν, διὰ τῆς ἀσυγγνώστου ταύτης ἀποτόμου ἀπαντήσεως ὁ κόμης, ὡς ἀληθῆς καὶ γνήσιος χριστιανὸς ἔστρεψεν ἀμέσως καὶ τὴν ἄλλην, χαιρετῶν τὸν κόμητα μετ' ἤθους ἀπαθεστάτου καὶ προσηνεστάτου.

Ἐὰν ὁ μακαρίτης σύζυγός μου ἔζη καὶ εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ σχετισθῇ μετὰ τοῦ κυρίου κόμητος, πῶς θὰ ἐξετίμων ἀμφοτέροι ἀλλήλους !

Ἡ κυρία κόμησσα ἐπέστρεψε τὴν ἰδίαν ἐσπέραν διὰ τῆς τελευταίας ἀμαξοστοιχίας ἐκ Λονδίνου, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς προαγγελθείσης νοσοκόμου. Ἐμαθον ὅτι ἐκαλεῖτο αὕτη κυρία Ριοῦμπελ. Ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς καὶ ἐκ τοῦ ἀτελοῦς τρόπου μεθ' οὗ ἐξεφράζετο ἀγγλιστὶ ἔκρινα ὅτι ἦτο ξένη.

Ἀείποτε ἠηθάνθη πρὸς τοὺς ξένους αἰσθητὰ τι ἀνθρωπίνης ἐπιεικείας. Στεροῦνται αὐτοὶ ὄλων τῶν ἰδικῶν μας πλεονεκτημάτων καὶ ἀγαθῶν. Ἐξ ἄλλου οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἔχουσιν ἀνατραφῆ μετὰ τὰ σφάλματα καὶ τὰς δεισιδαιμονίας τοῦ παπισμοῦ. Πρὸς τούτοις ἐγὼ πάντοτε συνεισέφερα τὰς ἀρχὰς μου καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν μετὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ μακαρίτου συζύγου μου, προσπαθῶ νὰ φέρομαι πρὸς ἄλλους ὅπως ἐπιθυμῶ νὰ φέρονται πρὸς ἐμέ. Ἐκ τῆς διπλῆς ταύτης

πεποιθήσεως ἀγομένη θ' ἀπέσχω ἀπὸ τοῦ νὰ εἶπω ὅτι ἡ κυρία Ριοῦμπελ μοι ἐφάνη γυνὴ μικρὸσωμος, ἰσχυρή, εὐκίνητος, ἐτῶν πεντήκοντα περίπου, μελάγχρους ὡς μιγάς, μὲ ὀφθαλμούς φαίους ἀνοικτοῦ χρώματος καὶ ἐταστικοῦ. Οὐτε θὰ εἶπω — διὰ τὸν αὐτὸν λόγον — ὅτι μοι ἐφάνη τὸ φέρμα τῆς, καίπερ ἐξ ἀπλῆς μετᾶξης, ὡς λίαν πολυτελές καὶ μετὰ πολλῆς φιλαρεσκείας κεκοσμημένον διὰ γυναικᾶ ἀνήκουσαν εἰς τοιαύτην κοινωνικὴν τάξιν. Δὲν ἐπεθύμουν καθόλου τὸ τοιοῦτο νὰ λεχθῆ περιέμου καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν πρέπει νὰ τὸ εἶπω περὶ τῆς κυρίας Ριοῦμπελ.

Θὰ εἶπω, χωρὶς νὰ προσθέσω ἄλλο τι, ὅτι οἱ τρόποι τῆς ἦσαν ἂν ὄχι ἀπαρέσκοντες ὡς ἐξεζητημένοι, τοῦλάχιστον ἐπιπλάστως γαλήνιοι καὶ σοβαροί, ὅτι ἔβλεπε συχνὰ πέρριξ αὐτῆς καὶ ὠμίλει ὀλίγον, τοῦθ' ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἀποδοθῆ ὄχι τόσον εἰς τὴν μετριοφροσύνην τῆς ὅσον εἰς τὸ δύσκολον τῆς ἐν Μπλάκ-οὐάτερ-Πάρκ θέσεώς τῆς, καὶ ὅτι τέλος ἀπεποιήθη νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπου τὴν προσεκάλεσα ἀβροφρόνως, διὰ ἀναπαυθῆ, καὶ ἡ περίστασις αὕτη μοι ἐφάνη λίαν περιεργος. Πῶς νὰ μὴ τὴν ὑποπτεύῃ τις μεθ' ὅλα ταῦτα;

Κατ' εἰσήγησιν τοῦ κόμητος — καὶ δύναιται ἕκαστος νὰ ἀναγνωρίσῃ εἰς τοῦτο τὴν ἐπιεικῆ ἀγαθότητα τοῦ εὐγενεοῦς ξένου — ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ κυρία Ριοῦμπελ θὰ ἐλάμβανε τὴν ἐξάσκησιν τοῦ εἰς ἐμὲ ἀνατεθειμένου ἔργου, ἀφοῦ πρότερον ἤθελε τὴν ἴδει καὶ τὴν παραδεχθῆ ὁ ἰατρός, ἥτοι τὴν πρώϊαν τῆς ἐπαύριον.

Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐγὼ ἠγρύπνησα παρὰ τὴν ἀσθενῆ. Ἡ κυρία Κλαῦδ ἐφαίνετο ἥμισυ διατεθειμένη νὰ ἐπιτρέψῃ, ὥστε ἡ νέα νοσοκόμος νὰ ἀναλάβῃ τὴν παρὰ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ ὑπηρεσίαν τῆς. Ἐξεπλάγην, βλέπουσα τοιαύτην δυσπιστίαν ἐκ μέρους κυρίας τόσο καλῶς ἀνατετραμμένης καὶ τόσο εὐγενεοῦς.

— Κυρία, ἀπετόλμησα νὰ τῆ εἶπω, κανεὶς ἐξ ἡμῶν δὲν πρέπει νὰ λησμονῆ, ὅτι δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ σπεύδωμεν εἰς τὰς κρίσεις περὶ τῶν κατωτέρων μας καὶ πρὸ πάντων, ὅταν οὗτοι προσέρχωνται ἐκ χώρας ξένης.

Ἄλλ' ἡ κυρία Κλαῦδ δὲν προσεῖχε πολὺ εἰς τοὺς λόγους μου. Ἄντι νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ἐστέναιξε καὶ ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρα, ἢ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εἶχεν ἀποτεθειμένην ἐπὶ τοῦ κλινοσκεπάσματος. Ἀφίνω νὰ κρίνῃ καθεὶς, ἂν τοῦτο ἦτο φρόνιμον, γενόμενον ἐντὸς δωματίου ἀσθενοῦς, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει τις νὰ μὴ προξενῆ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν. Ἄλλ' ἡ ἀτυχῆς κυρία Κλαῦδ δὲν ἐγίνωσκε ποσῶς τὰ καθήκοντα τῆς νοσοκόμου· δὲν τὰ ἐγίνωσκε ποσῶς, ὅφειλω νὰ τὸ ὁμολογήσω μετὰ πολλῆς θλίψεως.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κυρία Ριοῦμπελ διετάχθη νὰ περιμένῃ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, διὰ νὰ ὑποστῆ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἰατροῦ, ὅτε οὗτος θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸν κοιτῶνα.

Ἀφῆκα τὴν κυρίαν Κλαῦδ μετὰ τῆς

δεσποινίδος Χάλκομβ, ἥτις, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ἐλαφροῦ ὕπνου, καὶ μετέβην πρὸς συνάντησιν τῆς κυρίας Ριοῦμπελ, θέλουσα φιλιανθρώπως νὰ τὴν συνδράμω, ὅπως μὴ, ἔνεκα τῆς ἀβεβαιότητος τῆς θέσεώς τῆς, φανῆ πάρα πολὺ τεταραγμένη. Ἄλλ' αὕτη ἐφαίνετο πεπεισμένη καὶ βεβαία, ὅτι ἐμελλε νάρεσθαι εἰς τὸν κύριον Δάουσον, ἀταράχως δὲ καθημένη παρὰ τὸ παράθυρον, εὐχαρίστως ἀνέπνεε τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Εἰς τινὰς ἴσως ἡ τοιαύτη διαγωγή θὰ ἐφαίνετο λίαν τολμηρὰ. Ἄλλ' ἐγὼ, ἥττον αὐστηρὰ, περιωρίσθην μόνον εἰς τὸ νὰ ποδώσω αὐτὴν εἰς ἐξαιρετικὴν ἰσχύϊν τοῦ χαρακτήρος.

Ἐνῶ ἡμεῖς ἀνεμένονεν τὴν ἀφίξιν τοῦ ἰατροῦ, ἀπεναντίας ὁ ἰατρός ἔστειλε νὰ με προσκαλέσωσιν. Εὐρον τὴν μεταλλαγὴν ταύτην λίαν παράδοξον· ἀλλ' ἡ κυρία Ριοῦμπελ ἤμισυ ἐφάνη ταραχθεῖσα. Τὴν ἀφῆκα βλέπουσα ἡσύχως ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ ἀναπνεύουσα ἐν σιγῇ τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Ὁ κύριος Δάουσον μὲ ἀνέμενε μόνος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ προγεύματος.

— Ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς νέας νοσοκόμου, κυρία Μίτσελσον, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Μοὶ εἶπον ὅτι τὴν ἔφερον ἡ σύζυγος τοῦ πολυσάρκου ἐκείνου γηραιοῦ ξένου, ὅστις ἐπιθυμῆ, ὡς φαίνεται, ἀντιπάσης θυσίας νὰ ἀναμιχθῆ εἰς τὸ ἔργον μου. Κυρία Μίτσελσον, ὁ πολυσάρκος ἐκείνος γηραιὸς ξένος εἶνε ἀγύρτης. . .

Ἡ ἔκφρασις ἦτο πολὺ ὕβριστικὴ καὶ, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐταράχθη.

— Κύριε, τῷ εἶπον, εἰσεύρετε, ὅτι ὁμιλεῖτε περὶ ἐνὸς εὐπατρίδου; . . .

— Καλὲ τί λέγεις! Εἶδα πολλοὺς πωλητὰς ἐμπλάστρων, φέροντας πρὸ τοῦ ὀνόματός των καὶ ἕνα τίτλον εὐγενείας. . . Δὲν εἶνε σχεδὸν κανεὶς ἐξ αὐτῶν, ὅπου νὰ μὴ ἦνε κόμης! Δὲν πηγαίνουν 'ς τὸν διάβολον ὅλοι αὐτοὶ οἱ φαυλόβιοι!

— Δὲν θὰ διετέλει εἰς στενάς σχέσεις μετὰ τοῦ σὶρ Πέριβαλ, ἂν δὲν ἀνήκεν εἰς τὴν μᾶλλον διακεκριμένην ἀριστοκρατίαν. . . μετὰ τὴν ἀγγλικὴν, ἐννοεῖται!

— Πολὺ καλὰ, κυρία Μίτσελσον. . . Ἀποκαλέσατέ τον ὅπως ἀγαπάτε. . . Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν νοσοκόμον. Ἐχω μερικὰς ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὴν παραδοχὴν τῆς.

— Πῶς, κύριε! χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃτε! . . .

— Ναί, χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ. Ἡμπορεῖ νὰ ἦνε ἡ καλλιτέρα νοσοκόμος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπρομήθευσα ἐγὼ. Ὑπέβαλα τὴν ἀντίρρησην ταύτην εἰς τὸν σὶρ Πέριβαλ, ὡς οἰκοδεσπότην, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ μοὶ παράσχῃ καμμίαν ὑποστήριξιν. Λέγει ὅτι ἡ νοσοκόμος, ἢν θὰ ἐπρομήθευον ἐγὼ, θὰ ἦτο ἐπίσης ἡ τυχοῦσα ξένη ἐκ Λονδίνου· φρονεῖ, ὅτι ἡ ἐλθοῦσα γυνὴ εἶνε δεδοκιμασμένη, ἀφοῦ ἡ θεία τῆς κυρίας Κλαῦδ ἔλαβε τὸν κόπον νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Τοῦτο εἶνε δίκαιον ὑπὸ μίαν ἔποψιν, καὶ δὲν ἠδυνάμην, λογικῶς φερόμενος, νὰ τὸ ἀρνηθῶ· πλὴν ἔθεσα ὡς ὄρον, ὅτι, ἂν μοὶ δώσῃ τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν παραπύ-

1. Ὁρα εἰκόνα φύλλου 65.

νου, ὀφείλει νὰ πέλθῃ, χωρὶς ἄλλο καὶ τὸν ὄρον τοῦτον εἶχον δικαίωμα νὰ ἐπιβάλω, ὡς κυρίας εὐθυνόμενος διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενοῦς· ὁ σὶρ Πέριβαλ ἐδέθησε νὰ τὸν ἀποδεχθῆ. Λοιπὸν, κυρία Μίτσελσον, ἐπειδὴ ἔχω ἐμπιστοσύνην πρὸς σας, σας παρακαλῶ νὰ ἐπιστήσητε τὴν προσοχὴν σας, καὶ νὰ ἐπιτηρήτε νὰ ἴδῃτε τί θὰ κάμῃ ἡ νέα νοσοκόμος κατὰ τὰς δύο ἢ τρεῖς πρώτας ἡμέρας, διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν ἂν θὰ δώσῃ εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ ἄλλα φάρμακα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐγὼ διατάσσω. Ὁ ξένος εὐπατρίδης, ὅπως τὸν ἀποκαλεῖτε, ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ δοκιμάσῃ τὰ ἐμπειρικὰ φάρμακά του — συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ μεσμερισμοῦ — ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς ἀσθενοῦς μας, νοσοκόμος δέ, ἀχθεῖσα ἐδῶ ἐπίτηδες ὑπὸ τῆς συζύγου του, ἠμπορεῖ καλλίστα νὰ εἶνε διατεθειμένη ὁπωσοῦν, ὅπως τὸν βοηθήσῃ εἰς τὰς ἀποπειράς του. Μ' ἐννοεῖτε, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἐξαίρετα· τότε ἠμποροῦμεν νὰ νέλθωμεν. Ἐπάνω εἶνε ἡ νοσοκόμος; Κἄτι θέλω νὰ τῆς εἶπω πρὶν ἴδω τὴν ἀσθενῆ. . .

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὁρα προηγούμενον φύλλον].

— Τί πράττω εἰς Παρισίους; Τίποτε ἀπολύτως, κύριε κόμη· θὰ ἐπραττόν τι, ἂν εἶχον πελάτας.

— Λοιπὸν ἐτύχετε θαυμασιῶς· θέλω, κατὰ πρώτον, νὰ σας δώσω ἕνα πελάτην. Μὲ θέλετε ὡς τοιοῦτον; θὰ εἶμαι ἄριστος. Δὲν παρέρχεται ἡμέρα, χωρὶς νὰ καταστρέφω παρ' ἐτέροις ἢ χωρὶς ἑτεροὶ νὰ βλάπτωσιν ἐν ἐμοὶ τὸ ὠραιότερον ἔργον τοῦ Πλάστου. Θέλετε νὰ ἐπιχειρεῖτε τὴν ἐπισκευὴν τῶν ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐμοῦ καὶ ἐτέρων τρυπημάτων;

— Ἄ! κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, ἡ ἀξία μου εἶναι ἐλαχίστη. . .

— Ὁχι, ἀπ' ἐναντίας, εἶθε ὁ καταλλήλος δι' ἐμὲ ἄνθρωπος, ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ! ἔχετε τὴν χεῖρα ἐλαφρὰν ὡς χεῖρα γυναικός, συγχρόνως τὸ βάλσαμόν σας. . .

— Κύριε!

— Θὰ κατοικήσητε εἰς τὸ μέγαρόν μου. . . θέλετε ἔχει ἰδίαν κατοικίαν καὶ ἰδίαν ὑπηρεσίαν· δέχθητε, ἄλλως, σας δίδω τὸν λόγον μου, μοὶ σπαράσσετε τὴν καρδίαν. Ἐπειτα, τὸ ἡμέτερον ἔργον δὲν ἐτελείωσθε· πρόκειται νὰ ἐπιθέσητε καὶ δευτέραν σκευασίαν σας, κύριε Ῥεμῆ.

— Κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ὁ νεκρὸς ἰατρός, μὲ ἔχει καταλάβει τοιαύτη χαρὰ, ὥστε ἀγνοῶ τίνι τρόπῳ νὰ ἐκφράσω αὐτήν. Θὰ ἐργασθῶ, θ' ἀποκτήσω πελάτας!

— Ὁχι, ὄχι, ἀφοῦ σας λέγω, ὅτι σας λαμβάνω ἀποκλειστικῶς δι' ἐμαυτόν. . . καὶ τοὺς φίλους μου, ἐννοεῖται. Τώρα, δὲν ἐνθυμεῖσθε τίποτε ἄλλο;

— Οὐδέν.

— Τότε, βοηθήσατέ με νὰ ἐπανεύρω ἐμαυτόν, ἐν ἦναι δυνατόν.